

2. Průzkum

Trojice desperátů stála u dveří, koukala do rozsvěcující chodby. Kapitán Blázen si prohlížel svoji dlaň, kde uprostřed byl pentagram a pátil jako čert.

„Šéfe, asi půjdem na návštěvu,“ řekl Pong a udělal první krok.

Blázen, Pong a Urgha se vydali chodbou, jenž nesla vzor žulového kamene, ve kterém byla vyrubána. Kapičky kondenzované vody stékaly po stěnách do zamřížovaných odtokových kanálů po stranách chodníku. Nad hlavami měli jakési svítící trubky a po levé straně vedl svazek kabelů. Chodba se mírně stáčela doleva, šli asi sto metrů, než je zastavily další dveře. Po jejich pravé straně byl panel opět s několika neznámými symboly a tlačítkem. Pong se přiblížil k ovládní dveří a zmáčkl tlačítko. Nic se nestalo.

„Šéfe, asi je to rozbitý,“ řekl Pong a jeho ruka mačkala tlačítko jak o život. Urgha ho odstrčila a prohlížela si symboly na ovladači. Zkusila zmáčknout tlačítko, nic se zase nestalo, ale otočila se k Bláznovi.

„Kapitáne, mám takový zvláštní pocit, že jsem podobné znaky už někde viděla.“

„Jako, že jim rozumíš?“ zeptal se zvědavě Blázen a motal v dlani joint.

„Nevím co znamenají, ale myslím, že jsem je už jednou viděla,“ odpověděla mu Urgha.

Pong prstem poklepal na dveře a zkoušel najít aspoň spáru.

„Šéfe, kámen to není, plast to není, vypadá to na nějaký nám neznámej kov.“

Blázen zapálil jointa, dal si pár šluků, přešel k panelu a zkoumal jej.

„Když bude nejhůř, přitáhneme subatomární dělo. To by do toho mohlo udělat díru.“

Natáhl ruku k panelu a dotknul se tlačítka. Ozvalo se cvaknutí, tlačítko se rozsvítilo a ve skále se ozval zvuk jakéhosi mechanismu. Dveře se odsunuly a před nimi se objevila místnost kruhového půdorysu a rozsvícené světlo odhalilo další tři chodby. Vstoupili dovnitř.

„Šéfe, to mě poser hlavu, kde to doprdele sme?“ kroutil hlavou Pong.

Kapitán Blázen pokuřoval svého jointa, vypouštěl obláčky kouře a vydal se s Urghou na obhlídku místnosti. Pokojová teplota a jemný průvan s pár procenty vlhkosti dával jasně na vědomí, že minimálně podpora života a klimatizace jsou stále funkční. Nezapomínal, že jsou tři kilometry pod hladinou moře hluboko v žulové skále, proto mu bylo zcela jasné, že udržet takové příjemné klima vyžaduje zdroj energie, klimatizační a filtrační jednotku s řídicí jednotkou, jenž zpracovává údaje z čidel, která budou pravděpodobně pravidelně rozmístěna po jednotlivých chodbách a místnostech.

Všimli si, že u každé chodby byla deska se vyraženými symboly. Urgha je pečlivě zkoumala a bylo na ní vidět, že přemýšlí.

„Kapitáne, já sem je už někde viděla, ale kdybych si vzpomněla kde, je to hrozně dávno,“ mumlala Urgha hlasitě.

„Snad si později vzpomeneš. Otázka je, kam se vydáme teďka,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, asi bychom se měli vrátit pro víc zbraní, kdo ví co nás čeká uvnitř.“

„Pongu, kdyby tady někdo byl, už dávno nás vítá chlebem a solí. Tady je to, ty vole, už hezkejch pár let opuštěný,“ řekl mu Kapitán. „Ale asi bys měl zajít do ponorky povědět Jackovi a Frankovi, jakou záhadu sme našli. Třeba se budou chtít taky podívat.“

„Šéfe, radši bych byl s váma, co kdyby se objevil nějaký všechnozmrd, kterej by vás chtěl zabít.“

„Pongu, je se mnou Urgha a dobře tušíš, že se s ní nemusím bát,“ usmál se Blázen na Ponga.

„Já budu ještě žárřit,“ řekl si pro sebe Pong a odběhl chodbou směrem k molu.

Urgha procházela místnost a stále studovala symboly.

„Kapitáne, myslím, že sem si vzpomněla, kde jsem je viděla.“

„Urgho, nenapínej mě a povídej. Kde jsi je viděla?“

„Kapitáne, bylo to hodně dávno, ještě když jsem byla malá a chodila do školy. Žila jsem tehdy s rodiči na jednom z měsíců naší planety a táta mě vzal za odměnu do muzea shlédnout sbírku archeologických vykopávek. Pamatuji si vitríny plný různých artefaktů, stovky a tisíce předmětů a mezi nimi podobné destičky jako tady. Pamatuji, jak jsme u nich tenkrát stáli a táta mi vyprávěl, že je vyrobili lidé, kteří na naší planetě žili dávno před tím, než ji naši předci objevili a kolonizovali. Výzkumníci prý našli zničené stopy budov a objektů, bez jakýchkoliv pozůstatků obyvatel nebo předmětů denní potřeby. Jakoby zmizeli ze dne na den.“

Blázen dokouřil jointa, odhodil filtr na zem a podíval se po Urghze.

„To je sice hezký, ale kam se půjdeme podívat my?“

„Kapitáne, vzala bych to po směru hodinových ručiček, první chodbou po levé straně. Na destičce je nejvíc symbolů.“

„Dobře, nejvíc symbolů, nejvíc napětí a nejvíc objevů,“ zasmál se Kapitán Blázen a vstoupil do chodby.

„Mimochodem, všiml sis, jak je tady čisto? Nikde ani smítka,“ jen tak během chůze prohodila Urgha. Ušli pár desítek metrů, když se dostali k dalším dveřím. Už ani příliš nepřemýšleli a Kapitán Blázen stiskl tlačítko ovládání. Před nimi se objevila rozlehlá hala a rozlévající se světlo pomalu odkrývalo velké množství regálů s různými neznámými předměty a stovky vyrovnaných krabic a beden. Urgha s Bláznem uviděli stůl se židlemi a vydali se k němu. Na stole leželo několik předmětů, které připomínaly chirurgické nástroje, hromada jakési látky nastříhané do pruhů a vysušená lidská ruka. Urgha ji opatrně sebrala a zvědavě prohlížela.

„Kapitáne, to sem blázen, ale co tady dělá vysušená lidská ruka?“ nechápavě se střídavě dívala na Blázna a na ruku, z níž se odmotával kus obinadla, pravděpodobně z té samé látky, která byla na stole.

„Šéfe, vedu Jacka,“ využil momentu překvapení Pong. Urgha s Kapitánem sebou leknutím trhli.

„Ty debile, Pongu, příště zaklepej,“ reagoval Blázen na Pongovu hlášku.

„No tak, šéfe, vždyť tady stejně nikdo není,“ zasmál se Pong, „co ste vůbec našli?“

„Sušenou ruku, Pongu.“

„Jak sušenou ruku?“ podivil se Pong.

„Normální lidskou sušenou ruku zabalenou v obinadle.“

„Šéfe, to je nějaký vtíp?“

„Vypadám snad, že si dělám prdel?“ smál se Kapitán Blázen skoro jako blázen.

„Šéfe, vy ste našli nějakou vtipnou kaši, žejo?“ znova se zeptal Pong.

„Ne, nenašli, podívej se sám,“ řekl Blázen a ukázal rukou ke stolu, kde Urgha studovala položené nástroje.

Jack s Pongem přešli ke stolu a zvědavě si prohlíželi všechno, co na něm bylo.

„Kapitáne, ta ruka vypadá, jako kdyby patřila nějaký mumii,“ řekl Jack.

„Mumii myslíš?“ dumal nahlas Kapitán a rozhlížel se po své posádce.

„Myslím, že se zatím vyserem na nějakou sušenou ruku, stejně nám neuteče a půjdeme se podívat co je v těch regálech a krabicích. Mám pocit, že Urgha vybrala chodbu, která nás dovedla do nějakýho místního skladiště, tak by bylo dobrý, když už sme tady, podívat se, jestli tady náhodou nenajdeme něco užitečnýho, co bysme mohli využít k opravě naší plechovky. Stejně se tou podělanou plechovou rakví v tuhle chvíli odsud nedostane, maximálně leda ke dnu. Jídla, pití, chlastu a drog máme zatím dost, takže nemusíme spěchat,“ rozhodl Blázen.

„Pong a Jacku, vy půjdete doprava a já s Urghou se dáme doleva. Sejdeme se na druhý straně.“ Pong s Jackem odešli směrem k bednám a Blázen se sexy samicí k regálům.

„Jacku, co myslíš, že v těch bednách je?“ otočil se během chůze Pong k Jackovi.

„Pongu, netuším, můžeme zkusit nějakou otevřít.“

„Co třeba tamtu,“ ukázal Jack k bedně s modrými symboly. Došli k bedně a obcházel ji kolem dokola.

„Hele, tohle vypadá jako zámek,“ ukázal Jack a zmáčkl výstupek na bedně. Ozvalo se tradiční cvaknutí, víko se nadzvedlo a ukázala škvíra. Pong opatrně víko otevřel a nahlédl do boxu.

„Co to kurva?“ strčil ruce dovnitř a vyndal složený kus bílé látky, kterou prudkým máchnutím oběma rukama rozložil do něčeho, co vypadalo jako pohřební rubáš.

„Co to je? Vždyť je to nějaká košile do rakve,“ smál se Jack a Pong vytahoval jeden identický kus oblečení za druhým.

„Hele vole, zkusíme nějakou jinou krabici,“ řekl Jack a popošel k další zavřené bedně. Otevřel víko, nahlédl dovnitř a vytáhl helmici s býčími rohy. Chvilí si ji prohlížel a pak usadil na hlavu.

„Pongu, ty vole, já sem bejk s pořádněma rohama!“ chechtal se Jack a vyndal z kapsy placatku a labužnický si přihnul.

„Je v té bedně ještě něco nebo jen samý helmy s rohama?“ zeptal se Pong.

„Pongu, jenom helmy s rohama,“ smál se Jack.

„Zkusíme další bednu, Jacku?“

„Mohli bysme, kterou myslíš?“ zeptal se Jack Ponga.

„Jacku, půjdeme k našemu místu setkání a dáme rozpočítávadlo. Ententýky, dva špalíky...,“ začal rozpočítávat Pong a ukazoval rukou na jednu bednu za druhou.

„... zmrď vyletěl z atomovky. Nasračky bez helmy a bos, rozmrďal si nos. Ať je to ten a nebo ten...“

„Cože Pongu?“

„... tahle svině půjde z kola ven,“ dokončil Pong rozpočítávání a ukázal na bednu.

„Tuhle Jacku otevři.“

Jack popošel k bedně a prohlížel povrch. Vypadala úplně stejně jako ty ostatní, tak ji otevřel.

„Doprdele, co to je?“ vytréštil oči Jack, strčil ruku do krabice a vytáhl hlavu.

„Ty vole, našli sme Kryťákovy hlavy.“

„Cože sme našli?“ zeptal se jako debil Pong.

„Kdyby byla hranatější, tak vypadá jako jedna z Kryťákovéjch rezervních hlav,“ smál se Jack.

„Kdo je kurva Kryťák?“

„Kryton, hrdina jednoho mýho oblíbenýho seriálu. Červenej trpaslík, kde jedna z postav byla robot s hranatou výměnnou hlavou. To bych se posral!“ chechtal se pořád Jack.

Pong nahlédl do bedny.

„Jacku, co budeme dělat s tolika náhradníma robotíma hlavama?“

„Pongu, já fakt nevím, můžeme si s nima zahrát košíkovou nebo fotbal. Jdeme dál.“

Jack sundal helmu a uložil do ní hlavu. Kapitán si zaslouží, aby to viděl taky.

„Pongu, tady je beden jak nasráno. Než je všechny prohlídne, tak nastane soudnej den.“

Procházeli mezi bednami naskládaných do pyramid a sloupů a vypadalo to, že by v jejich uložení mohla být i nějaká logika.

Najednou ho Pong rukou zastavil a dal signál položením prstu na ústa, aby Jack mlčel. Jack samozřejmě nemlčel. „Pongu, co ...?“

Pong mu zakryl rukou ústa, zakroutil hlavou a druhou rukou ukazoval kamsi dozadu mezi stíny vrhaných bednami.

„Jacku, něco nebo někdo tam je. Viděl jsem stín v pohybu.“

„Pongu, jak jsi mohl vidět stín? Stín přeci není vidět a už vůbec se nemůže pohybovat, ty vole.“

„Něco tam je. Počkej tady, zajdu se podívat. Třeba bude konečně potřeba zabíjení.“

Pong tiše a nenápadně zmizel Jackovi z očí, který slyšel tlukot svého srdce a orosené čelo mu ovíval jemný vánek klimatizace.

„Přeci nebudu panikařit, vždyť tady je mrtvo jak v hrobě,“ vyndal z kapsy svoji placatku a napil se. Alkohol ho uklidňoval a zaháněl strach.

Aby se uklidnil, otevřel nejbližší box se zelenými symboly. Zvedl víko a spatřil oči ve sklenicích v nějakém roztoku. Co sklenice to oko. Koukal na oči, oči ve sklenicích po něm. Zavřel víko a chvíli koukal do tmy. Pak víko znova otevřel, aby si ověřil, že se mu to zdálo a znova se podíval do bedny. Zase se díval na oči ve sklenicích, oči se dívaly zase na něj. Zavřel víko, znovu jej otevřel a vyndal z boxu jednu sklenici s okem. V tu chvíli mu něco poklepalo na rameno. Jack sebou cukl, pustil sklenici z ruky, ta spadla na zem, rozbila se a oko odkutálelo.

„Jacku?“ promluvil Pong.

„Kurva Pongu, už mi nikdy neklepej zezadu na rameno.“

„Jacku, já si prostě nemůžu pomoci. Cos to našel. To je oko?“

„Jo, to je oko. A je jich tady plná bedna.“

Jack zvedl víko, aby se Pong mohl podívat. Oči tam stále byly a koukaly se na Ponga a Jacka.

„To mě poser, vezmem jednu sklenici ukázat šéfovi, ne?“

„Co myslíš, že sem dělal, než si mě vyděsil. Našel si něco, Pongu?“

„Našel a nenašel. Když sem tě tu nechal s tvými běsy, vzal sem to pěkně stínem mezi bednami až na konec haly. Beden je tady jak nasráno.“

„Našel si něco nebo jen budeš žvanit?“ ptal se netrpělivě Jack.

„No, když sem šel mezi těmi bednami, našel jsem tohle.“

Pong natáhl ruku směrem k Jackovi a držel v ní ten samý kus pruhu látky, který našli u dveří na stole.

„Kdes to našel?“ zeptal se Jack.

„Zachycený o jeden box, jako by se o něj něco ve spěchu zachytlo a kus se utrhl,“ řekl Pong.

Jack si pomyslel, že je to nějaká Pongova schíza a odpověděl.

„Pongu, čert ví jak to tam dlouho bylo. Máš halucinace z toho svého perníku a virtuálního porna. Pojď, jdeme dál, dojdeme na konec, ať se dozvíme, co našel Blázen a ta jeho nová děvka.“

„Jaká kurva jeho nová děvka?“ rozčílil se Pong.

„Urgha, hungská samice, proč si myslíš, že ji furt máme u sebe. Dělá mu děvku za to, že sme ji nechali žít,“ dělal si z Ponga prdel Jack, protože věděl, že je z ní z hotovej a omrdal by ji kdekoliv a kdykoliv, kdyby tedy mohl a Urgha mu dala.

„Jdem, nadrženej dobytku,“ zasmál Jack a přidal do kroku.

Kapitán Blázen a Urgha se vydali opačným směrem k regálům. Drželi se krajní řady, šli pomalu a prohlíželi si spodní regály, protože jich bylo několik pater a do těch horních neviděli.

„Jak to tady může bejt starý?“ zeptala se Urgha.

„Nevím. Milión let snad ne, ale na pár stovek bych to viděl,“ řekl Blázen a zastavil u regálu s nějakými válečky připomínající rukojeti nože. Vyndal krabičku s marihuanou a začal balit joint. Urgha mezitím prohlížela police. Na jedné z mnoha polic ležely jakési kovové předměty, vzdáleně připomínající dětské vodní pistolky. Vzala jeden do ruky a začala si hrát na kovboje. Tasit, zamířit, vystřelit a vrátit zbraň do pouzdra. Pohyb tasit, zamířit a vystřelit zopakovala ještě asi dvakrát, když tu se při posledním míření kamsi směrem za Kapitána omylem ukazováčkem dotkla výstupku a z místa, kde by se dala tušit hlaveň, vyšel proud energie. Za Bláznovými zády se ozval výbuch.

„Ty vole,“ vyjekla Urgha.

„Kurva co to bylo?“ vyděšeně se otočil Blázen směrem k výbuchu. Kdysi bývalý přepravní box nyní hořel jasným modro-zeleným plamenem a roztavený materiál tekł do okolí.

Urgha držela paprskomet před svýma vytřeštěnýma rudýma očima.

„Ty vole, to byla mrda. To by mě zajímalo, co dělaj tyhle rukojeti.“

Blázen si zapálil a natáhl do plic. „Nešahaej na to, ještě se někomu něco stane.“

Sám vzal do ruky váleček a zvědavě jej zkoumal.

„Tady to vypadá jako tlačítko.“

Jak se jej palcem dotknul, z otvoru vyletěl asi metrový paprsek světla. Blázen se rozesmál a začal okolo sebe šermovat proudem světla.

„Temná strana dostala se k moci,“ pravil a stále se smál.

„Kolem sebe ty Sílu cítit musíš! Tady, mezi tebou, mnou ...,“ pokračoval Blázen.

„Co to meleš, Blázne?“ pobaveně se zeptala Urgha. Kapitán se uklidnil, popošel k jakési zdobené váze a švihl prudce světlem. Váza se rozpadla na dvě části, které se po pádu na podlahu změnilly v hromádku střepů. Zmáčkl znovu tlačítko a světlo zmizelo.

„To je jak z Hvězdnejch válek.“

„Z jakejch válek?“

„Urgho, z Hvězdnejch válek. Mistr Yoda pravil – kolem sebe ty Sílu cítit musíš! Ha ha ha.“

„Kapitáne, nepamatuji si, že by nás učili něco o nějakých hvězdných válkách a vůdci Yodovi.“

„Urgho, to byl seriál oblíbenej v jistý epoše lidstva. Třicet dílů fiktivního příběhu z vesmíru. Na Havaji v jednom kině to jednou točili měsíc pořád dokola.“

„Tak asi raději půjdeme dál, abychom se vzájemně nezabili, nemyslíš?“ řekla Urgha a dala do kroku, prohlídla si ještě rozteklé zbytky bedny, která mezitím přestala hořet a kroutila hlavou.

Kapitán zastrčil světelný meč do kapsy a šel za ní.

„Urgho, vzpomínáš ještě něčeho ze školy k těm destičkám?“ otázal se Kapitán, aby řeč nestála a nebylo zbytečný ticho.

„Ne, byla jsem malá a nezajímalo mě to. Nikdy by mě nenapadlo, že bych se měla zajímat víc.“

„To nevádí, třeba to zjistíme my. Stejně se odsud jen tak nedostaneme, Číňani žijou doufám v přesvědčení, že jsme mrtví, tak proč toho nevyužít a něco novýho se nedozvědět? Minimálně jak se odsud dostat. Rád bych viděl ještě aspoň jednou Slunce,“ povídá Blázen.

„To asi my všichni,“ odpověděla Urgha a šli dále mezi regály.

„Co je tohle?“ ukázal prstem na nějaké masky položený na polici.

„Nějaký masky,“ řekla Urgha.

„Vypadaj jako plynový,“ prohlížel si jednu z nich Blázen. Dvě ocnice a dýchací otvor. Zavřel oči, nasadil masku na tvář a přes hlavu přetáhl gumovou část. Jakmile maska přilehla na hlavu, ucítil, kterak se mu cosi zapíchlo nad druhý obratel, oči mu zalila bílá mlha. Když se rozplynula a otevřel oči, uviděl Urghu v infračerveném spektru. Mrkl a spektrum se přepnulo, znova mrkl a opět se vidění přepnulo, aby spatřil Urghu bez oblečení. V periferní části zorného pole si povšiml známých symbolů a nějakých grafů. Pravděpodobně výstup informací z čidel, ale nedokázal odhadnout jakých. Taky slyšel jak Urgha dýchá a slyšel i tep jejího srdce.

„Fantastický,“ řekl Blázen a díval se na svlečenou Urghu. Vysportovaná hungská samice s pevněma kozama a roztomilou štěrbinkou.

„Co se tak díváš?“ podezíravě se ptala Urgha.

„Ale nic, fantastická věc. Sem zvědavej, jestli se s ní dá i potápět.“

Blázen zvedl ruce za krk, chytl gumu a opatrně ji přetáhl zpět přes hlavu. Ucítil jak se cosi odpojilo od jeho páteře, zablesklo se mu před očima a maska byla dole.

„Tak to se mi moc líbilo,“ uchoopil joint, který před tím odložil na regál a zapálil ho.

„To se mi fakt moc líbilo a myslím, že tahle věčička se nám ještě bude hodit,“ mumlal si pro sebe.

Pokračovali dál, až došli na konec haly k něčemu, co vypadalo jako fakt velký vrata od hangáru.

„Urgho, to asi nejsou poslední dveře, ke kterejm jsme došli. Zkusíme najít ovládací panel a podíváme se kam vedou.“

Panel světélkoval, takže ho nebyl problém lokalizovat a Blázen stiskl výstupek ovládní. Ozval se hukot mechanismu, rozblíkala se oranžová světla a vrata se lomozem začaly zasouvat do skály. Hned bylo jasné kam vedou - na přístavní molo. Fascinující byla tloušťka vrat. Dva metry jakéhosi kovu s mohutnými zasouvacími tyčemi, které vyjeté pevně držely vrata na svém místě. Nečekali až se vrata otevřou celá a prošli zvětšujícím se otvorem směrem k molu. Uviděli ponorku pohupovat se na hladině a na palubě spatřili Karlose, ležícího v plážovém lehátku u Gatlingových kulometů, která s lahví absintu v ruce hlídá okolí. Zamávali na něj a Karlos jim pohybem ruky se zvednutým palcem naznačil, že u něj je vše v pořádku.

„Vrátíme se a počkáme s čím přijde Pong s Jackem,“ otočil se k Urghze Blázen. Vrata se celá mezitím otevřela a dvojice vešla zpět do skladiště.

„Ani bych se nedivil, kdybychom tady našli Archu úmluvy nebo Svatý grál.“

„Co to zase povídáš?“ zeptala se Urgha.

„Urgho, to jsou takový mytický předměty z historie lidstva. Hledalo je tisíce lidí a nikdy nenašli.“ vysvětlil Blázen.

„Halóóó, táááááá smééé,“ uslyšeli halasný jekot Ponga, který se s Jackem vynořil ze stínů skladiště.

„Šéfe, to je divný místo s ještě divnějšíma předměty,“ křičel Pong.

„Něvi tak!“ okřikl ho Kapitán.

„Šéfe, sorry, ale tady je to fakt divný,“ ztišil se Pong a pokračoval, „samý divný věci a někdo tu je.“ Blázen se podíval na Jacka.

„Jacku, kdo by tady měl být? Je to tu opuštěný stovky let.“

„Kapitáne, má nějaký halucinace z toho svého perníku,“ odpověděl Jack.

„Šéfe, nemám halucinace,“ bránil se Pong.

„Jacku, našli jste něco?“ zeptal se znova Blázen.

„Kapitáne, našli, ale samý divný věci. Máme nějaký pohřební rubáše, helmu s rohama, jednu hlavu a oko ve skle,“ vypočítával nálezy Jack.

„Jakou hlavu a jaký voko?“ zeptal se jak debil Blázen.

„V jedné bedně sme našli oči ve sklenicích a ty oči se dívaj. Podívej se sám,“ řekl Jack a podal mu sklenici s okem. Oko se podívalo na Blázna, Blázen se podíval na oko a oko si ho stále upřeně prohlíželo.

„Co to kurva je? A ta hlava?“

Jack vyndal z helmice hlavu a podal ji Kapitánovi se slovy, „Kryťákova hlava, Kapitáne.“

Blázen držel v ruce hlavu a udiveně prohlížel. Byla to skutečně hlava robota.

„To snad není možný,“ vyhuleně se zasmál a pokračoval, „my jsme snad v nějakým debilním seriálu. Urgha našla nějaký paprskomety a já mám světelný meč z Hvězdných válek.“

„Šéfe, jaký meč?“ skočil do řeči Pong, jak uslyšel o zbraních. Meče měl rád.

„Vole, Yodův světelný meč,“ vytáhl z kalhot rukojeť meče a zmáčkl tlačítko. Pong zíral na světelný proud a převzal od Blázna meč do svých rukou. Předvedl několik kung-fu triků a zastavil konec světla pár centimetrů od rudých očí Urghy.

„Já sem king smrti, děvko!“ zasmál se a stiskem vypnul vražedné světlo.

„Kapitáne, co ta maska, kterou držíš v ruce?“ zeptal se Jack.

„Jacku, to je fantastická maska. Nasadíš si ji a vidíš v různých světelných spektrech,“ mrknul na Jacka Blázen.

„Šéfe, gáza,“ řekl z meče vysmátej Pong.

„Jaká gáza, Pongu?“

„Šéfe, když sem šel za tím stínem ve stínu, našel jsem kus gázy, tý samý, kterou jsme našli na stole na druhý straně. Byla zachycená o roh jedné bedny a přijde mi, že někdo moc pospíchal,“ děl Pong.

Blázen chvíli přemýšlel, protože i když byl Pong vysmažený blázen, jeho instinktům věřil. Znal ho příliš dlouho a když říkal, že něco viděl, tak něco viděl. Otázka je, co viděl.

Blázen se otočil k posádce a zeptal se jich kam půjdou dál.

„Vrátila bych se zpět do kruhové místnosti a zkusila bych další chodbu,“ řekla Urgha.

„S tím by se dalo souhlasit, jdeme,“ zavelel Kapitán a za chůze začal balit dalšího jointa.

Skupina našich soudruhů se vydala směrem, kde se nacházely dveře, kterými přišli.

„Kapitáne, co je tohle?“ ukázal Jack k čemusi překrytému něčím, jenž vypadalo jako plachta.

„Tak to bychom se měli podívat, Jacku,“ řekl jointa kouřící Blázen, přiblížil se k ukrytému objektu a prohlížel si jej ze všech stran. Netrpělivý Jack ho předešel a strhl rukou plachtu. Před jejich zraky se ukázalo cosi, jenž vypadalo jako kosmická loď uložená na muzeálním podstavci s velkou cedulí pokrytou symboly. Objekt byl celý černý, se stříbrnými pruhy po stranách a hranatý aerodynamický tvar připomínal dílo šíleného kubistického umělce. V přední části se nacházel průzor, v zadní části mohli spatřit průzkumníci dvě trysky, pravděpodobně pohon.

„Šéfe, tohle vypadá jako vstupní otvor,“ ukazoval Pong kamsi do výšky, kde se rýsoval obdélníkový obrazec s malým otvorem po straně.

„Chtělo by to žebřík,“ řekl Blázen a začal se rozhlížet aspoň po nějakých bednách, které by se daly přistavit pod objekt.

„Tady jsou pojezdny schody, Kapitáne,“ ozvala se z druhé strany Urgha a zvuk pískajících koleček dával na vědomí, že se mocně opřela a začala přisouvat schody. Ve chvíli je dotlačila pod dveře.

„Kapitán první,“ řekla.

Blázen předal joint Pongovi se slovy, aby mu jej na chvíli podržel a nebulil, vystoupal po schodech a strčil prsty do otvoru. Ucítil mechanismus a otočil jím. Křyt cvakl a zajel do lodi. Chvíli koukal do útroby, jež osvětlovala trocha světla procházející předním průzorem. Udělal první krok a rozsvítilo se osvětlení. Spatřil malý prostor se dvěma lavicemi s opěradly, u nichž byly bezpečnostní pásy, s barevnými kabely, několika trubkami a dva zavřené boxy. Vstoupil a rozhlížel se. Viděl průchod do přední části a zavřený kulatý průlez ve směru, kde se nacházely trysky. Prošel průchodem a dostal se do řídicí kabiny. V kabině byla dvě mohutná křesla s pásy, upevněná v podlaze na hydraulických nohách. Posadil se do jednoho z křesel, zhoupal se a v duchu ocenil pohodlnost. Před ním se rozsvítily ovládací panely pokryté celou řadou symbolů, kterým stále nerozuměl.

„Já těm symbolům kurva nerozumím, snad někde najdeme aspoň slovník. Jinak sme v piči,“ řekl Blázen a stále se houpal v křesle. Vedle něj se posadil Jack a jeho ruka držela placatku. Upil a povídá.

„Kapitáne, vypadá to, že sme našli loď. No a protože sme pár metrů pod hladinou moře, dovolil bych si tvrdit, že sme našli ponorku.“

Jak to dořekl, ucítili mírné zhoupnutí, jak se celá loď nadvzdla.

„Kurva co je?“ vylekal se Kapitán, zvedl se z křesla a vykoukl ven. Loď se pohnula asi dvacet centimetrů do výšky, protože mezi schody a dveřmi se udělala mezera. Slezl zpět na zem a obešel miniponorku, či co to vlastně bylo a našel Ponga, jak mačká jakási tlačítka na podstavci ponorky.

„Šéfe, asi sem objevil další ovládací panel. Koukej co to umí,“ řekl Bláznovi, zlehka se zapřel a celý podstavec i s ponorkou se pohnul o pár centimetrů ve směru Pongova tlaku.

„Co to děláte?“ vyběhl z lodi vyděšený Jack a seběhl po schodech na zem.

„Vypadá to na antigravitační vozejk,“ smál se Pong a znovu zatlačil oběma rukama na podstavec. Ten přesně podle všech platných fyzikálních zákonů zareagoval na udělenou kinetickou energii a pohnul se asi o půl metru.

„Nevím co jsme našli, ale vím, že jsme našli poklad. Za tohle by nám urvaly všechny vlády světa ruce i s hlavama,“ chechtal se Pong.

Kapitán Blázen poodešel k podstavci, zmáčkl tlačítka na panelu a loď se posadila zpět na zem.

„Nemá smysl tady blbnout, pokud se nám nepodaří rozluštit ty symboly. Dokud je nerozlušíme, nebudeme mít co nabídnout komukoliv, kdo nás nezabije. Nezapomeň, že jsme zatím pravděpodobně

prohlášení za mrtvý a nemůžeme jen tak znova vstát z mrtvých a začít prodávat technologie, kterým nerozumíme. Byli bysme mrtví po druhý a to nejspíš definitivně. Jdeme se podívat, co tu najdem dalšího,“ oznámil Blázen a vydal se zpět k chodbě vedoucí do kruhové místnosti, kterou objevili jako první.

„Kam se vydáme dál?“ zeptal se Jack a Urga se na něj podívala.

„Budeme pokračovat podle plánu ve směru hodinových ručiček. Což znamená, že nás teďka čeká támhleta chodba přesně naproti té, kterou jsme sem přišli poprvý,“ konstatovala suše a nezdržovala se čekáním na odpověď, protože byla sama dost zvědavá.

Zbytek skupiny se vydal za ní. Prošli krátkou chodbou a před nimi se objevila další o něco menší místnost se třemi dveřmi zcela klasického typu.

„Tak se tady porozhlédneme, ne?“ řekl Blázen a namířil si to ke dveřím po levé ruce. Zatlačil na ně, ty se s lehkým skřípotem otevřely a před ním se objevila místnost, která vzdáleně připomínala laboratoř. Uprostřed byl celokovový kvádr s nějakými otvory v horní části a nad ním byla upevněna jakási digestoř. Nebo to aspoň digestoř připomínalo. Podél stěn byly skříně a nad nimi na zdi police a menší skřínky. Úplně vzadu byla skříň, která vzdáleně připomínala horkovzdušnou troubu. Kapitán začal otvírat jednotlivé skříně a na světlo vycházely předměty jako vidličky, nože, lžice, talíře, hrnce, pekáče, tyče na rožnění a jiný další kuchyňský náčiní.

„Tak sme asi našli kuchyni,“ pomyslel si nahlas a zapálil zapalovačem zbytek jointu. Došel ke skříně, která vypadala jako trouba, otevřel ji a podíval se dovnitř. Byla prázdná. Panel s ovládáním svítil, tak zmáčkl největší tlačítko, které na něm bylo. Skleněná dvířka se sama zavřela, ozvalo se hučení, v troubě se zablesklo a když všechno utichlo, otevřel dveře a podíval se, co to vlastně bylo. Uprostřed trouby byl talíř s jakýmsi nažloutlým průhledným želé. Chvilí si želé prohlížel, pak vytáhl z kapsy nůž, kousek ukrojil a vložil do úst. Nechal hmotu převalovat na jazyku a pak polkl. Chutí mu to připomínalo sulc s jahodami a melounem, ještě jednou si ukrojil a znova ochutnal. Nechutnalo to špatně. Ba naopak by řekl, že mix chutí byl velmi zvláštní, ale prostě mu nějak ty chutě ladily dohromady.

„Si tomu budu říkat amarouny,“ zasmál se Kapitán, dokouřil joint a nedopalek vyhodil vedle do něčeho, co mohlo být dle zvuku drtič odpadu. Došel k dalším dveřím s velkou pákou, za kterou silou zabral a otočil. Železné dveře se otevřely, obličej mu ovanul proud velmi studeného vzduchu a Blázen se podíval dovnitř.

„Tohle bude asi mrazák,“ usoudil a vstoupil dovnitř. Na hácích visely zmražené hroudy, který mu připomínaly maso. Nemohl tedy odhadnout, kterak maso vypadalo, když ještě bylo živý a běhalo někde na louce. Úplně v zadní části mrazáku objevil stůl, na kterém byly vyrovnány kusy těl, které zcela jasně říkaly, že patřily lidem. Několik mražených rukou, pravých i levých, několik párů různobarevných nohou, pár trupů s jizvami na přední části hrudníku a čtyři lidské hlavy bez očí. Každá část lidského těla měla na sobě upevněnou cedulku se symboly a Kapitána Blázna poprvé od přistání v jeskyni polilo řádný horko. Hlavou mu problesklo jedno jediné slovo „*kanibalové*“. Otočil se a vyběhl se za zbytkem posádky. Tohle nevypadalo dobře i přesto, že mráz mohl maso uchovat několik stovek let. Vyšel z mrazáku, zavřel je a rychlou chůzí zamířil do bezpečí k Pongovi a jeho vražednému kung-fu.

V místnosti nikdo nebyl, dveře po jeho levé ruce byly otevřeny. Prošel jimi tedy a vešel do místnosti s dlouhým stolem a židlemi. Na stěnách bylo několik obrázků se zvláštními krajinami, které nevypadaly, že by byly ke spatření na Zemi. Chvilí je prohlížel a zamířil k otevřené vitríně, kde stál Jack, v ruce držel láhev a zrovna čuchal k obsahu.

„Kapitáne, tady je nějaký chlast. Alkohol já poznám vždycky a všude,“ řekl a v očích mu radostně svítilo.

„Jacku, já ti nevim, byl bych opatrnější být tebou. Fakt nevíš, co v něm může bejt vylouhovaný,“ snažil se opatrně Blázen zabránit tomu, aby si Jack loknul. Snaha to byla vpravdě zbytečná, protože žádné chlast nikdy nezůstal před Jackem v bezpečí.

„Blbost Kapitéane, podívej se na ty etikety. I když nevím co znamenají nápisy, je zcela jasný, že se jedná o luxusní alkohol neznámého původu,“ řekl Jack a přihnul si z láhve.

„Ty vole, ta píše!“ zakřičel a v obličejí lehce zčervenal. Přihnul si znovu.

„Ta píše! To je materiál!“ křičel radostí a Blázen věděl, že pokud ho odtud násilím neodtáhne, Jack se ožere a bude k nepotřebě. Nechal ho ještě párkrát napít z několika dalších láhví, sám si ještě natočil z kohoutku vedle trochu vody do kelímku, který byl na dřezu, poválel ji v ústech a polkl.

„Znamení čistá pramenitá voda, mnohem lepší než ta naše odsolená lodní mrdka,“ chytl Jacka za rameno a táhl pryč. Ještě ho potřeboval chvíli relativně střízlivého a při smyslech.

„Kapitéane, já si jen odleju do placatice a hnedka jdu.“

„Ne, jdeme hned,“ důrazně řekl Blázen a nekompromisně ho tlačil směrem ke dveřím.

Z posledních neprozkoumaných dveří zrovna vyšla Urgha s Pongem.

„Kapitéane, našli sme asi ubikace. Podle počtu postelí odhaduji, že tady bylo dvacetičlenné osazenstvo. A ty záchody a koupelna. To je jiný kafe než miniprostory na tý tvý ponorce.“

„Urgho, tak to se musím podívat,“ odvětil Blázen a vešel.

„Jacku, ty pojď taky, ať mi neutečeš zpět k chlastu.“

V chodbě bylo 24 dveří a jak Blázen pochopil z výkladu Urghy, dvacet ubikací po jedné posteli, dva záchody a dvě koupelny se sprchami. První co ho zajímalo byly hajzly, protože želé, které sežral, ho tlačilo v žaludku a cítil jak mu ve střevech cosi vře. Otevřel dveře, vstoupil do defekační místnosti a zavřel za sebou. Po pravý ruce bylo umyvadlo a za zástěnou něco, jež mu připomínalo variaci římského záchodu. Klasická latrina z jakéhosi ušlechtilého a lesklého materiálu. Podíval se do otvoru, kam bude padat jeho výkal, uviděl jen trubku vedoucí kamsi do hlubin, stáhl kalhoty a ulevil svým střevům. Když doprděl, uvědomil si, že si nemá čím utřít svoji kapitánskou prdel. Rozhlížel se okolo a jediný, čeho si všiml byla zase obligátní tlačítka, tak je zkusil jedno po druhém zmáčknout. Zmáčkl první a z otvoru nad hlavou se vyvalila sprška jakési vůně, zkusil druhé a záchodový světlo snížilo jas. Znova jej zmáčkl a světlo se vrátilo do původní intenzity. Hlavou se mu honila otázka, že se špinavou prdelí nemůže jít mezi lidi, tak zkusil zmáčknout ještě poslední tlačítko. Chvíli se nic nedělo, pak uslyšel, že se pod jeho prdelí cosi otevřelo a najednou ucítil, jak cosi hedvábně jemného začalo čistit jeho anální otvor. Bylo mu to příjemný, i když měl trošku obavu o své koule. Po několika sekundách proces skončil, rukou si ověřil, že má řitní otvor dočista čistý, zvedl se a natáhl kalhoty. Protože ho zajímalo, co mu to vlastně očistilo prdel, zmáčkl ještě jednou tlačítko a sledoval sled záchodových událostí. Dělo se toho hodně. Kousek pod sedákem se otevřel otvor, ze kterého vylezla hlava jakéhosi podivného brouka s jedním okem a několika vousky. V místech, kde by se dala tušit hmyzí ústa, se vyvalil dlouhý jazyk, který začal šátrat po okolí. Když nic nenašel, brouk schoval jazyk a zmizel v otvoru, který se zavřel.

„Ty vole, vždycky jsem přemejšlel kam choděj ve sci-fi seriálech srát,“ pomyslel si Kapitán, umyl ruce a vyšel ven na chodbu k ubikacím, kde stále čekala Urgha s Pongem. Jack někam zmizel.

„Taky ste se byli vysrat? Viděli ste to?“ zeptal se Kapitán, „kde je vůbec Jack, že on zmizel k té skříni s chlastem? Urgho, běž pro něj, ještě ho budeme chvíli potřebovat střízlivýho. Ty vole, před tím chlapem není žádný chlast v bezpečí.“

Krátce nahlédl do koupelny, ta se příliš nelišila od koupelen a sprchových koutů, které znal, ale neměl zrovna příliš chuť mačkat jakákoli tlačítka, aby na něj zase nemrkl nějaký jednooký koupelňový brouk. Pak zamířil k jednotlivým ubikacím, otevíral jedny dveře za druhými a díval se co je v místnostech. Všechny byly čisté, uklizené a očividně prázdné. Až na dvě cimry.

V té první byla na stole hromada obinadel, která již viděl ve skladišti a vedle nich ležela další vysušená ruka. Na podlaze si všiml oloupané kůže a v posteli několika odpadlých prstů z nohou.

„Co to kurva je?“ zapřemýšlel nahlas.

V druhý místnosti byl větší pořádek, ale s tím rozdílem, že na stole leželo jakési nářadí, přístroj vypadající jako osciloskop a vypnutý terminál počítače. Pod stolem ležela krabice, ve které spatřil pytlíky se šroubky, smotaná lanka a jakési součástky do počítače. Nebo aspoň vypadaly, že by mohly být součástí počítače.

„Šéfe, pojd' se na něco podívat,“ uslyšel hlas Ponga.

„Co se děje, Pongu?“ zeptal se Kapitán.

„Šéfe, tamta kamera se na nás dívá,“ ukázal Pong ke stropu, kde byla umístěna malá kamera.

„Pongu, nemel sračky, jak se na nás může dívat kamera, když tady nikdo není,“ opáčil mu Blázen.

„Šéfe, pohnula se a zaměřila přímo na mě,“ uraženě odpověděl Pong.

„Pongu, ta kamera se nemohla pohnout, kdo by se na nás díval?“ řekl Blázen a díval se dlouze do oka kamery. Nechtěl shazovat Pongovy instinkty, měl k nim důvěru, ale tohle se mu nějak nezdálo. Protože se nechtěl zdržovat a v tomto místě nebylo už nic zajímavého, zavelel k odchodu.

Skupina se setkala se v centrální kruhové místnosti, kde už čekala Urgha s Jackem, který měl vratší krok a zbývala jim poslední neprozkoumaná chodba. Kapitán Blázen se rozhodl pro kratší proslov.

„Vážení, nevím sice, kde jsme a co jsme našli, ale vypadá to na nějakou základnu. Nevíme koho nebo čí. Snad se to dozvíme, ale kdyby nás tady čekalo nějaký nebezpečí, už by se asi ukázalo. Jdeme.“

Vydali se poslední chodbou a až došli zase ke dveřím. Už neproběhla žádná debata na téma „*Co budeme dělat, jak ty dveře otevřeme?*“ a Blázen šel rovnou k ovládacímu panelu, kterým otevřel dveře. Objevila se před nimi malá kruhová místnost s dvěma dveřmi a jedním zavřeným kruhovým průlezem.

„Kam se podíváme?“ zeptal se Blázen, mezitím se lehce vrávorající Jack vrhl k průlezu a snažil se otočit ovládním zámku. Když průlez otevřel, strčil do něj hlavu zakřičel do útrob hory.

„Uhůůůůů, uhůůůůů. Je tam někdoóóó“

„Jacku, neblbni a vyndej hlavu zpět, ať ti ji něco neukousne,“ řekl Blázen a Jack vyndal hlavu z otvoru.

„Kapitáne, je to nějaká šachta se žebříkem a vede jak nahoru, tak dolů,“ zamumlal Jack a přihnul si z placatky.

„Ta píše!“ smál se.

Blázen prohlížel ovládací panely, ten u dveří vedle šachty se mu zdál složitější, tak se otočil ke dveřím druhým a dotkl se jednoduchého panelu. Dveře se tiše otevřely a před nimi se rozsvítila místnost. Vstoupili a hnedle bylo jasné, že vzdálená podobnost s jejich můstkem není náhodná. Podél stěn byla celá řada monitorů, pod nimi byly desky s displeji, klávesnicemi a několik židlí. Jednu celou stěnu zakrývaly skříně s mnoha světelnými body a větracími otvory.

Jack opilým hlasem zahlásil, „Kapitáne, jsme na můstku,“ posadil se do jednoho z křesel a praštil rukou do klávesnice. Před ním se rozzářily monitory a na nich spatřili ubikace, kuchyň a lodní molo, vedle kterého se lehce pohupovala jejich ponorka s odpočívajícím Karlosem na palubě. Viděli, že přibýlo druhé lehátko, ve kterém slastně pospával Frank.

„Tak už si udělali, šmejdi, pohodičku,“ řekl Pong a zíral na monitory. Urgha se posadila do jiného křesla a studovala ovládací panely a klávesnice.

„Kapitáne, myslím, že jsme našli centrální velín celý týhle podělaný základny,“ prohlásila znalecky a podívala se na Blázna.

„Urgho, myslím, že máš pravdu. Zajímala by mě jediná věc. Odkud si to bere šťávu?“ odpověděl Blázen.

„Eh, jakou šťávu máš na mysli?“ nechápavě se zeptala Urgha.

„Energii, holka, energii. Někde tady musí bejt zdroj energie, která krmí tyhle prostory. Pochybuju silně o tom, že to tady poháněj křečci běhající v kolečku,“ zasmál se Blázen a potáhl z brka.

„Jaký křečci, prosím tě?“ stále nechápala Urgha.

„To se jen tak říká, Urgho,“ zasmál se opět Blázen.

„Šéfe, podívej na monitor. Něco se tam zase mihlo,“ ozval se najednou Pong.

„Pongu ukaž, ať konečně vidím tu tvoji halucinaci,“ pokračoval ve smíchu Blázen a poodešel k Číňanovi, aby se podíval na monitor. Kromě nějakých stínů a mihotavého světla neviděl vůbec nic.

„Pongu, něco se ti zase zdálo. Bando zvedat, jde se ke druhejm dveřím. Tady stejně nic nevymyslíme do doby, než porozumíme těm posranejm symbolům,“ řekl Kapitán Blázen a vydal se zpět do místnosti k šachtě a posledním dveřím, na které doufal, že narazili. Zbytek posádky se zvedl a šel za ním.

„Já bych zkusila zmáčknout tady to osamocené tlačítko,“ řekla Urgha stojící vedle dveří a ani nečekala, co řekne Kapitán. Tlačítko se rozsvítilo a současně se rozsvítily další symboly, které se pomalu měnily v jiné. Najednou se ozvalo zapraskání a z panelu se ozval nějaký velmi zvláštní hrdelní hlas, kterému nebylo rozumět. Dveře se otevřely a před nimi bylo něco, jenž připomínalo kabinu výtahu. Pong opatrně nahlédl dovnitř, když se ujistil, že tam nikdo není a nehrozí jim žádné nebezpečí, vstoupil a za ním zbytek posádky. Dveře se zavřely.

„Šéfe, co teď?“ zeptal se Pong Kapitána, který s Urghou prohlížel vnitřní panel. Pokud to byl výtah, ze symbolů se dalo vytušit, že může jet nahoru a nebo dolů. Zmáčkł tedy tlačítko, u kterého si myslel, že by mohlo znamenat jízdu směr dolů. Kabina s sebou lehce škusbla a rozjela se přesně jak předpokládal. Dolů.

Po pár sekundách výtah s lehkým trhnutím zastavil a otevřel dveře. Kapitán a jeho přátelé vstoupili do další kruhové místnosti se dveřmi.

„A do prdele, další dveře,“ ulevil si Blázen a odplivl na zem.

„Tak to asi zase vezmem po směru hodinovejch ručiček, ne?“ pokračoval v přemýšlení a šel rovnou k nejbližším dveřím po své levé ruce. Zmáčkł tlačítko, dveře se sykotem otevřely a za nimi se objevila malá místnost se dvěma skříněmi, stolem a nějakým terminálem s klávesnicí a průzorem do laboratoře. Urgha se vrhla jako správná samice ke skříním a otevřela je. Uvnitř byly laboratorní obleky s velkými průhlednými helmami.

„Kapitáne, myslím, že jsme narazili na nějakou laboratoř. Půjdeme se podívat dovnitř?“ zeptala se.

„Šéfe, já nikam nejdu, tohle si na sebe nedám, vždyť bych se v tom zbláznil,“ reagoval Pong.

„Dobře Pongu, počkáš tady s Jackem, my dva se oblíkneme a půjdeme se podívat dovnitř,“ konstatoval suše Blázen a vyndal ze skříně jeden oblek. Urgha se již oblékala, pouze požádala Jacka, aby ji pomohl s helmou na hlavu.

„Ty děvko, taky ses mohla svlíknout, než na sebe hodíš tyhle rozkošný sexy hadříky,“ okomentoval Pong a umklkł ihned, jakmile po něm Urgha hodila krutým okem. Na pravou ruku nasadili náramky s ovládacím panelem a Blázen si povšiml, že v helmici je mikrofon.

„Urgho, slyšíš mě?“ řekl do mikrofonu.

„Slyším tě dobře, jdeme teda dovnitř?“ odpověděla Urgha a zmáčkla tlačítko. Dveře se otevřely a před nimi se ukázala přechodová komora s dalšími dveřmi. Vstoupili dovnitř, Kapitán zavřel za sebou dveře, ozvalo se syčení vzduchu a zaplavila je jakási podivná mlha. Když zmizela, otevřely se druhé dveře a před nimi se rozkládala laboratoř se stoly s různými přístroji, sklenicemi, ampulemi a jiným laboratorním bordelem.

„Tak se jdem porozhlídnout,“ řekla Urgha a vstoupila.

„Šéfe, slyšíte mě?“ ozval se ve sluchátku Pong.

„Jo, Pongu, slyším tě? Co se děje? Nevidíš mě průzorem?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, nic. Jen myslím, že jsem přišel na to, kde se zapíná mikrofon,“ řekl Pong a zasmál se.

„Dobře Pongu, chvíli drž hubu a ozvi se jen, kdyby se stalo něco závažného. Jo a hlídej Jacka, ať zase neuteče do kuchyně k vitríně s chlastem. Ok?“ procedil mezi zuby Blázen a šel za Urghou.

Ta už stála uprostřed místnosti u kovového laboratorního stolu a dívala se, co všechno je na něm položený. Spousta lahviček s barevnými látkami neznámého jména, přístroje a různé chirurgické náčiní ne nepodobné tomu, které viděli ve skladu. Druhá půlka vypadala jako pitevní vana s odtokovými

kanálky pro krev, s úchyty v místech, kde obvykle bývají ruce a nohy. Nad tím se houpalo velké rameno s pilou.

„Urgho, kde sme se to ocitli?“ poznamenal Blázen a zkoumal obsah skříněk na zdi laboratoře. Jedna lahvička vedle druhý, nádoby s podivnými obsahy.

Dostal se tak k něčemu, jenž vypadalo jako velké akvárium. Chvíli koukal skrz sklo a pak jen z čiré zvědavosti poklepal prstem na skleněnou desku. Chvíli se nic nedělo, ale pak se začal substrát, který pokrýval dno akvária, lehce pohybovat a vlnit. Blázen se přiblížil ještě víc k sklu, když na něj vyskočilo něco, co už velmi důvěrně znal.

„Ty vole, záchodovej brouk!“ vykřikl a pozoroval povrch akvária, ze kterého se vynořoval jeden brouk za druhým. Několik větších kusů a za nimi jako hejno hus spousta malých broučků. Přiblížil se ještě víc ke sklu, aby se pořádně podíval a najednou broučci vysunuli své dlouhý jazyky, kterými olízli sklo v místech, kde měl Blázen hlavu. „Ty vole, ty vole, to mě poser.“

„Co se děje, Kapitáne?“ ozval se z reproduktoru hlas Urghy.

„Je tady akvárium s broukami, který lížou prdel na hajzlu,“ odpověděl Blázen.

„Jasně, *vyliž mi prdel*‘ brouci. To ti tak budu věřit. Pojd’ se podívat sem.“

„Co tam máš?“

„Pěknou sbírečku, Kapitáne.“

Blázen došel k Urghe, která stála před skleněnými válci s tekutinou. Většina válců byla prázdná, ale v některých byl obsah, velmi podivný obsah. Ve čtyřech válcích byli prapodivné organismy, které ještě nikdy před tím neviděl. Blázen poklepal na jeden z válců, stejně jako poklepal na akvárium.

„Asi bych neměl, ale když já si nemůžu pomoci. Snad na mě zase něco nevyskočí,“ pomyslel si v duchu. Nic se nestalo, zaklepal na sklo pro jistotu ještě jednou a čekal. Opět se nic nestalo.

„Urgho, vypadá to mrtvý všechno,“ zahlásil do mikrofonu.

„Kapitáne, tím bych si nebyla tak jistá,“ ozvala se Urgha, „pojd’ se podívat sem.“

Blázen šel za Urghou, která stála u posledního válce a sledovala tvora, který vypadal jako krab se šesti nohama, dvěma předními sloužící nejspíš jako chapadla a s velkým dlouhým kostěným ocasem.

„Mám pocit, že se to pohnulo,“ potichu šeptla Urgha.

„Prosím tě, nebuď jako Pong.“

„Fakt Kapitáne, myslím, že je to živý.“

„Není možná,“ řekl Blázen, přiblížil se k válci s krabem a poklepal prstem na sklo.

„Vidíš ne? Je to mrtvý, že mrtvější už to bejt nemůže,“ zasmál se Blázen a znovu zaklepal na sklo. Ocas zvířete se velmi neznatelně pohnul, ale dost na to, aby pohyb upoutal Bláznovu zvědavost. Přiblížil se ještě blíž ke sklu válce, až se hledím dotýkal skla a potřetí zaklepal. Nic se stále nedělo a přesně v okamžiku, kdy už se rozhodl narovnat, krab udělal prudký pohyb a přisál se na sklo válce. Blázen uviděl kulatý otvor obklopený ostrými zuby, prudce sebou škubl a uskočil asi dva kroky zpět.

„Píčo, kurva, jebat. Co to do prdele bylo? Viděla si to taky?“

„Jo viděla sem to taky,“ řekla Urgha a opatrně se přiblížila k válci. Krabovitý tvor byl stále přisátý k povrchu a jeho ocas se snažil svým bodcem na konci prorazit ochranné sklo. Blázen už se uklidnil, udělal malý krok blíž a opatrně se ještě jednou podíval.

„Ty vole, vetřelec. To se mi snad zdá.“

„Jakej vetřelec, Kapitáne?“ zeptala se zvědavostí v hlase Urgha.

„Vetřelec, neřeš. Jdeme pryč, ať na nás ještě odněkad nevyskočí sněžnej muž,“ odpověděl Blázen a vydal se směrem k přechodový komoře.

„Kapitáne, jakej sněžnej muž, jakej vetřelec?“ zkusila se ještě jednou zeptat Urgha, ale Kapitán Blázen už neodpověděl. Otevřel dveře, mávl rukou směrem k Urghe na znamení, že odchází.

Když byla v komoře, zmáčkl tlačítko a opět prošli procedurou s mlhou. Dveře se otevřely, za nimi už čekaly zvědavostí napjaté ksichty Ponga a Jacka.

„Šéfe, co tam je?“ otázal netrpělivě Pong.

„Pongu, moment, musíme si sundat latex, kterej máme na sobě,“ odpověděl mu Blázen.

„To není latex, ten já poznám moc dobře,“ zasmál se Pong.

Blázen a Urgha se svlékli a vrátili obleky do skříně. Se slovy „*musím si ubalit*“ začal Kapitán balit joint. Jack ucucával z láhve a nikam nespěchal. Blázen zapálil hotový produkt.

„Pongu a Jacku. Viděli ste, ne? Nic tam není, obyčejná laboratoř s akváriem a několika válci s mrtvejma tvorama.“

„Kapitáne, jakejma mrtvejma tvorama?“ zeptal se zvědavě Jack.

„No, ne tak úplně mrtvejma, to bych kecal, ale jsou našťestí za pevným sklem,“ pokračoval Blázen.

„Co ste kurva viděli?“ zeptal se nervozně Pong, „já věděl, že tady něco je.“

„Pongu, v akváriu jsou záchodoví brouci a v jednom válci vetřelec.“

„Šéfe, nedělej si ze mě prdel.“

„Pongu, jak ti říkám, záchodový brouci a jedno mládě vetřelce. Někdo si z nás asi dělá prdel, já na to seru a jdu pryč,“ prchlivě zareagoval Kapitán Blázen a utekl pryč z místnosti.

Ostatní šli rychle za ním.

„Kapitáne, počkejte, ještě jsme neskončili!“ doběhla ho Urgha.

„Urgho, já si zakouřím, uklidním a půjdeme se podívat dál. Doprdel, tohle ale musím vydejchat, kde to kurva sme?“

Zapálil joint a bylo vidět, že chce mít pár minut klid pro srovnání myšlenek. Bylo toho na něj posledních pár dní fakt moc. Přitom to původně měla být běžná obchodní cesta s troškou perníku pro těžce pracující klony. Jeden by se z toho posral.

Urgha v mezičase otevřela další dveře na pořadí dne. Rozsvítilo se světlo a odkrylo oválnou místnost s železnými žebry obklopeným kuželovitým útvarem uprostřed, otevřeným vstupním otvorem a svazkem kabelů vedoucích z vrcholu kamsi do krabice na zdi, vedle níž byl umístěn panel s klávesnicemi, dotykovým ovladačem a čelním krycím sklem ve směru ke kuželu.

„Co to zase je?“ nahlas uvažoval Pong, obcházel objekt dokola a pak nahlédl dovnitř kuželu. Vnitřek byl holý, velmi hladký a lesklý, tak akorát, aby se vešel jeden člověk.

Jack postával u klávesnic, mačkal slepě klávesy a díval se na monitor, který zůstával stále tmavý.

„Kapitáne, tady z toho nejsem vůbec moudřej. Ne, že bych byl nějak moudřej z celého tohodle přístaviště, ale tady fakt vim úplný hovno.“

„Co to doprdel je?“ zaslechl Blázen Urghu. Otočil se s Jackem za jejím hlasem a spatřil, jak si prohlíží podrážku boty.

„Co to doprdel je?“ opakovala sama pro sebe a ukazováčkem setřela z podrážky jakýs materiál a přivoněla k němu.

„Copak, šlápla si do hovna?“ zaryl si lehce Pong a šel blíž.

„Hovno to není, spíš to vypadá jako nějaký olej,“ řekla Urgha a mnula materiál mezi prsty.

„Jakej olej?“ vstoupil do debaty Blázen.

„Kapitáne, řekla bych úplně normální minerální olej podobný tomu, kterým mažeme naše stroje,“ konstatovala Urgha, vytáhla z kapsy papírový kapesníček a utřela své prsty.

„Svině, pěkně drží a mastnej je. Ten bude dobře mazat,“ pokračovala Urgha, natáhla ruku k Pongovi a setřela o jeho vrchní oblečení zbytek tmavý hmoty z ruky.

„Nešahej na mě nebo tě na místě vojedu,“ zasmál se Pong a začal přibližovat k Urghze. Ta zvedla svoji pěst o kousek výše na úroveň Pongova nosu a ten raději zastavil.

Blázen mezi tím zkoumal odraz svého obličej v olejový skvrně na podlaze, která měla asi půl metru v průměru.

„Měl bych se asi oholit,“ blesklo mu hlavou, takže se raději narovnal a dohulil joint. Bylo mu akorát divný, proč je všude tak čisto a jenom tady na zemi je vylitý olej.

„Jdeme pryč, tady fakt nic nezjistíme,“ řekl nahlas a vydal se ke dveřím. Pong, Jack a Urgha šli za ním a Urgha za sebou zanechávala olejovými stopy z podrážek bot. Opět se ocitli v místnosti s výtahem a zbývali jim poslední dveře.

Blázen je otevřel, opět se rozsvítilo a vstoupili do místnosti. Šestihranný prostor se zužoval do tvaru kupole, podél stěn byly panely s displeji, klávesnicemi se symboly a řady ukazatelů a měřících přístrojů. Uprostřed, za malým ochranným plůtkem, byl velký průhledný válec, který vypadal jakoby ho nějaký mocný tlak vytvaroval do harmoniky, v jejímž vnitřku probíhala barevná světelná show. Jack, který prohlížel počítače, kroutil hlavou.

„Kapitáne, myslím, že sme našli energetický zdroj,“ řekl a díval se na jeden z panelů.

„Proč myslíš, Jacku?“ zeptal se Blázen.

„Jednoduše, tady na tom panelu je jednoduchý schéma celého podzemí. Tady nejspíš asi budeme,“ ukázal na panel.

Blázen se pořádně podíval a opravdu to vypadalo jako mapa základny. Přes jeho rameno sledovala světla Urgha s Pongem, který měl svoji ruku kousek od její prdele a naznačoval hlazení.

„Pongu, nech moji prdel.“

„Držte huby,“ zklidnil je Blázen, „ty Jacku pokračuj.“

„Kapitáne, podle toho schématu bych si odvážil tvrdit, že pod náma je hlubinný vrt až do jádra planety, kterým čerpá základna energii z útrob Země. Vnitřní jádro je ze železa a niklu, je pevný a jeho tekutý obal z kobaltu, síry, křemíku a kyslíku je roztavený, takže vzájemnou rotací vzniká dostatek energie nejen k vytvoření elektromagnetického pole Země, ale i k napájení těchto stavby. Ti šmejdi, kteří to zde celý postavili, museli disponovat neskutečnou a neznámou technologií, protože nikomu se zatím nepodařilo jádro navrtat. Je to fakt síla, Kapitáne.“

„Myslíš, že sme v bezpečí?“ zeptal se ho Blázen.

„Řekl bych, že jo,“ odvětil Jack.

„Fajn, takže nějaké pátek ještě budeme v teple a světlo nám nezhasne,“ zasmál se Kapitán.

„Jdeme do prdele, ještě nám zbejvá poslední místnost,“ ozval se Pong.

„Máš pravdu, pojďme, ať máme prohlídku z krku, začínám mít hlad,“ odpověděl Blázen, prohlédl si ještě jednou celou energocentrálu a vyšel z místnosti.

„Šéfe, jestli se nenaučíme číst ty symboly, tak sme v prdeli, žejo?“ zeptal se Pong, aby řeč nestála, než si Blázen ubalí další brko.

„To asi sme v prdeli, ale můžeme si tady moci založit nezávislej feťáckej stát,“ zasmál se Blázen.

Urgha otevřela dveře výtahu, vstoupila a čekala než pánové ukončí odpolední chvíli trapného humoru.

„Šéfe, komu budeme vládnout?“

„Tobě debile. Jdeme, ať to máme za sebou,“ ukončil zbytečnou debatu Blázen a šel za Urghou do výtahu.

„Zmáčkni tlačítko a jedem.“

Výtah se dal do pohybu, aby za pár sekund zase zpomalil a zastavil. Dveře se otevřely a Pong opatrně vystrčil hlavu ven.

„Šéfe, tady vocaď jsme přišli,“ ohlásil Pong.

Blázen na půl kroku vylezl z kabiny výtahu a rozhlédl se pro jistotu taky. Byli zase v kruhové místnosti u velínu, takže zase zalezl zpět a stlačil poslední nevyzkoušený tlačítko. Výtah se dal do jízdy, cítili jak je síla tlačí lehce do podlahy a tentokrát cesta trvala znatelně o něco déle. Skupina vyvrhelů se na sebe mlčky dívala a nedalo se rozpoznat, jaké myšlenky se jim honí v hlavách.

„Třeba vyjedeme nad hladinou na nějakým ostrově,“ řekla potichu Urgha.

„Neřekl bych, žádný ostrovy na mapách tady v okolí nejsou, to bych si pamatoval,“ odpověděl stručně Blázen.

Výtah s malým trhnutím najednou zastavil. Dveře se otevřely a objevila se před nimi spoře osvětlená a rozšiřující chodba, na jejímž konci se rýsovaly dvojkřídlé dveře.

Vystoupili z kabiny a automatika zvýšila jas světla. Zamířili k dveřím, které viděli před sebou a jak se pohybovali chodbou vpřed, počítač zvyšoval úroveň osvětlení a za nimi opět snižoval.

„To je jak na diskotéce,“ okomentoval světla Jack a rozhlížel se po hladkých stěnách jeskynní chodby. Světlo odrážející se od krystalů křemene vytvářelo efekt hvězd. Došli ke dveřím a tentokrát nikde neviděli jakýkoliv ovládací panel. Než se však rozhodli začít cokoliv vymýšlet, dveře se samy otevřely.

„Asi fotobuňka,“ řekl stručně Jack.

Vstoupili do rozlehlé místnosti, která se pomalu rozsvěcovala a před nimi se objevoval rozlehlý prostor.

„Ty vole, kde to zase sme,“ prohlásil Pong.

„Hele, támhle je bar!“ vykřikl Jack radostně a rozběhl se směrem, kde viděl něco jako barový pult, stoličky a hlavně skleněnou vitrínu s lahvemi, které již znal z kuchyně.

„Jacku, Jacku, ser na to, ještě tě potřebujeme střízlivýho,“ vykřikl Blázen za Jackem, jenže toho už nešlo zastavit. Obešel barovej pult a sáhl po první láhvi, která byla nejbliž. Labužnický otevřel, přičichl k uzávěru a pořádně si lokl.

„Ta píše, takovou pálenku je radost ochutnat,“ začal obsah láhve přelévát do své placatky. Co se nevešlo, to na ex vypil.

Blázen s Urghou ho nechali být a věnovali se terminálu počítače, který byl hned vedle dveří. Protože nerozuměli symbolům, vydumali hovno a tudíž nechali počítač počítačem a šli za Pongem, který se šel posadit k nejbližšímu stolu s několika židlemi. Vytáhl z vnitřní kapsy svoji narkotašku, z ní vyndal šňupátko a pytlík s několika krystaly methamfetaminu a začal jeden z nich drtit kovovou kartičkou. Blázen a Urgha se k němu posadili, Kapitán vyndal hulení a začal připravovat marihuanu ke kouření.

„Nejsou tady nikde popelníky,“ postěžoval si Blázen a smetl na zem zbytek tabáku se zeleným bonusem, který se mu nevešel do jointu. Zapálil, natáhl do plic a slastně vyfoukl opojný kouř. Pong potrápil své nosní dutiny kvalitním severokorejským pervitinem a zvedl se od stolu.

„Šéfe, šlape jak hodinky,“ energicky přešlapoval na místě a těkal očima po místnosti. Najednou ustal a začal ukazovat rukou úplně do zadní části.

„Ššéfe, támhle někdo je!“ vykřikl.

„Ty tvoje halucinace debile. Máš to z toho sajrajtu, kterej bereš,“ odbyl ho Blázen a věnoval se své marihuanové cigaretě.

„Šéfe, já si nedělám prdel a halucinace žádný nemám, já sem mistr Kung-fu!“ křičel Pong a ukazoval stále stejným směrem.

Blázen a Urgha se otočili, aby se podívali směrem, kterým ukazoval Pong. Viděli kout s intimním osvětlením, kde byl stolek a u něj spatřili dva stíny.

„Co? Co to tam kurva je?“ zamumlal Blázen a zvedl ze židle, aby se podíval pořádně. Spolu s ním vstala Urgha a vydala se do tmavého koutu.

„Kapitáne, sou tady nějakí dva divní zmrdi!“ zavolala směrem k Bláznovi.

„Šéfe, já říkal, že tady někdo je,“ konstatoval vyjetě Pong.

Blázen se podíval, kde je Jack. Ten se věnoval svým novým láhvím a nevypadal, že by ho v tuto chvíli zajímalo cokoliv jinýho.

„Jdeme blíž, Pongu.“

Přišli k Urghze, která mlčky zírala a nedutala. Jen ukazovala rukou ke stolu ve stínu.

U stolu seděly dvě postavy a zíraly.

„Přišli jsme v míru,“ řekl Blázen a čekal jak zareagují sedící postavy.

Postavy mlčely a nic neříkaly.

„Přišli jsme v míru,“ zopakoval znovu Blázen a udělal dva kroky směrem k sedícím postavám.

Stále se nic nedělo a postavy jen tiše sledovaly příchozí.

„Co to je za kretény?“ opilý hlasem řekl Jack, který se přišel podívat, na co to Blázen zírá.

„Nevím Jacku, nějakí tiší bratři,“ odpověděl Kapitán, vydal se ke stolku a Pong ho následoval.

„Počkej Pongu tady, ať je nevyplašíme,“ otočil se k němu Blázen.

„Šéfe, co když vás budou chtít zabít? To nesmím dovolit,“ odvětil Pong.

„Okej Pongu, ale prosím tě drž zatím hormony v klidu, ať je nevyplašíme,“ zakončil debatu Blázen a opět udělal několik kroků směrem k postavám.

Jedna z nich se zvedla ze židle a zírala na dvojici. Blázen s Pongem viděli, jak natáhla ruce dopředu a kolébavou chůzí se k nim začala přibližovat. Jak vystoupila ze stínu, všimli si, že je celá obalená fákem, který viděli ve skladišti. Postava byla zabalená jako mumie a stále se přibližovala s podivným mručením vycházejícím z míst, kde obvykle hlava mívá ústní otvor.

Pong se napružil a skočil mezi ofačovanou postavu a Kapitána, vytáhl nůž a zaujal útočný kung-fu postoj.

„Pongu, klid,“ řekl Blázen a zvedl ruce na znamení, že nechce žádný boj. Napřažené ruce mumie se stále přibližovaly a Pong se neudržel. Udělal jeden ze svých kung-fu triků s nožem a ruka „mumie“ odpadla na zem. Postava se zastavila a podívala se směrem k druhé, stále ještě sedící.

Všichni chvíli mlčeli. Nejspíš každý čekal, co se nastane. Najednou se sedící postava zvedla a pomalým krokem také vystoupila ze stínu intimity. Všichni poznali hlavu, kterou už viděli ve skladišti. Byl to zkrvvený robot a přibližoval se. Pong udělal dalších pár kung-fu triků a zůstal stát s napřaženýma rukama. Blázen si robota prohlížel od spodu až k hlavě. Na nohou měl sandále a bílé ponožky, nohy zakrývaly šedivé kalhoty neurčitého střihu a pod bílým nátlakem se rýsovaly prsní svaly a břišní pekáč. Úzká malá ústa, tenký knírek pod nosem, který by se dal označit za velmi slizký a velké odstáté uši dávaly syntetické tváři vzdálený dojem člověka. Tmavé oči a vojenský sestřih dokreslovaly úchylný dojem z celé postavy.

Robot se od nich zastavil asi na vzdálenost tří metrů, zvedl ruce a vydal podivný chrčivý zvuk. Bláznova posádka se na sebe podívala, Urga s Jackem rameny naznačili, že neví co podniknout a Pong naznačil útok.

Kapitán Blázen zvedl ruce na znamení míru a znovu zopakoval, „přišli jsme v míru a nechceme vás zabít.“

Robot opět cosi zachrčel a bylo vidět, že si Kapitána prohlíží. Najednou se jeho oči zastavily na Bláznově ruce, kde byl vypálený cejch z obelisku. Šáhl do kapsy kalhot a vyndal malou kuličku. Pohybem ruky naznačil, že si ji má Kapitán dát do ucha a podal mu ji. Blázen si kuličku chvíli prohlížel a pak vložil do ucha. Ucítit prudkou bolest, zamotala se mu hlava a ztratil rovnováhu, když kulička prošla středním uchem. Pak náhle bolest zmizela. Robot zase cosi zachrčel a začal zvracet olej.

„Tak už víme, kdo udělal ten bordel dole v suterénu,“ zachechtal se Jack.

Z robota vyšel chrčivý zvuk a Kapitán Blázen mu rozuměl.

„Omlouvám se, Můj vůdce. Žaludek mi už občas neslouží. Já jsem Kokot,“ slyšel jasně ve své hlavě Blázen.

„Kdože si?“ zeptal se Kapitán.

„Šéfe, si v pořádku?“ ujišťoval se Pong.

„Jo, debile sem v pořádku. To byla doprdele příšerná bolest.“

„Můj vůdce, zdá se, že mě slyšíte. Dovolte, abych se představil ještě jednou. Jmenuji se Kokot,“ zopakoval robot, který si říkal Kokot.

„To sem pochopil, že si Kokot, ale jak to, že ti rozumím?“ zeptal se zase Kapitán Blázen a jeho řeč z pohledu zbylé posádky zněla jako chrčení umírajícího zvířete.

„Můj vůdce, velmi jednoduše. To ta malá koule, kterou jste si vložil do svého sluchového ústrojí. Oogle překladač.“

„Cože, Oogle?“ nechápavě se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, Oogle překladač. Univerzální překladač všech známých a neznámých jazyků. Vyroben na planetě Oogle národem Oogle.“

„Kapitáne, co to říká?“ vstoupila do dialogu Urgha.

„Urgho, já ti to pak vysvětlím, teď ale prosím tě mlč,“ obrátil se znovu k Kokotovi.

„Jakej lid Oogle?“

„Můj vůdce, národ Oogle je jedna z technologicky nejvyspělejších civilizací ve vesmíru nebo možná byla, protože jsme tady s přítelem uzavření již přes tři tisíce oběhů okolo místní hvězdy. Zajímavé na nich je, že mají jen jedno slovo 'Oogle', kterým označují naprosto vše kolem sebe.“

„To sou trochu kokoti na vyspělé civilizaci, ne?“

„Můj vůdce, v tom se příliš nepletete, protože výraz 'Kokot' v jazyce mých stvořitelů znamená 'Chytrý a krásný'.“

„A kdo je tohle?“ ukázal Blázen prstem na zafačovanou postavu, která se opatrně sehnula a sebrala z podlahy ruku, kterou uťal Pong svým kung-fu trikem.

„Můj vůdce, Mozeček. Věrný přítel, který tady se mnou trávil veškerý volný čas a já mu na oplátku pomáhal s údržbou chátrajícího těla.“

„Možký,“ řekl Mozeček.

„Můj vůdce, omluvte ho, ale on nemá zuby. Vypadaly již před drahnou dobou a ve skladu nejsou náhradní.“

„Dobře Kokote, ale co má s těma mozkama?“ zeptal se zase Blázen.

„Můj vůdce, vy neznáte zombie? Mrtví žijí? Ony se mozky živí.“

„Ne, to fakt neznáme. Tady platí, že kdo je živ nemůže být mrtvý a mrtví nežerou mozky, mrtví leží a hnijí v zemi, pokud je tedy nespálíme. A k čemu ji tady máš?“

„Můj vůdce, Mozečka sem si vyrobil, když byla základna opuštěna. Starám se o něj, abych nebyl sám, ale sám vidíš, že se po těch letech už rozpadá, tak jsem ho obalil plátnem a dávám pozor, aby se nepoškodil a nebo nenavhlhl. Pak by mohl začít plesnivět,“ pokračoval ve vysvětlování Kokot.

„Šéfe, co to ta obluda povídá?“ zeptal se Pong a v jeho očích byla nejistota.

„Pongu kurva, vysvětluje mi, co je zač a že ten debil v obvazech je prej zombie,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, zombie? Živej mrtvej? Nedělejte si ze mě bláznů, nic takovýho neexistuje.“

„Pongu, existuje a právě máš možnost se seznámit.“

„Možký,“ řekla zombie a otočila se k Pongovi.

Robot Kokot se podíval po Mozečkovi.

„Mlč mrtvolo, mozky se žrát nebudou, už ti to nebudu znova opakovat po těch letech, který tě udržuji pohromadě.“

Zombie se zastavila a dívala se po lidech a Urghze.

„Ty, Kokote a máš tady těch překládacích kuliček víc? Jak vidíš, nejsem tady sám.“

„Můj vůdce, samozřejmě,“ řekl Robot, opět strčil ruku do své kapsy, vyndal několik kuliček a podal je Bláznovi.

„Vážení, tohle si dejte do ucha a budete rozumět naprosto všemu,“ otočil se Kapitán ke své posádce a podal každému po jedné kuličce.

„Ještě budu potřebovat další tři. Tohle nejsou všichni, ještě mám tři lidi dole v přístavišti,“ obrátil se znovu k robotu jménem Kokot. Urgha, Pong a Jack si mezitím vložili kuličky do ucha, hlavou jim projela bolest a když se zvedli z podlahy, nevěřícně zírali.

„Můj vůdce, my o vás víme. Sledujeme vás od chvíle, kdy jste přistáli. Pravda, očekával jsem spíše, že přijдете transportérem, ale to nevdá.“

„Jakým transportérem?“ zeptal se zvědavě Jack.

„Můj vůdce,“ chtěl pokračovat Kokot.

„Neříkej mi furt 'můj vůdce', já nejsem žádný tvůj vůdce,“ rozčílil se Blázen.

„Můj vůdce, tak mi velí program. Nosíš na ruce symbol, jsi tedy můj vůdce a já tě musím poslouchat na slovo, ať přikážeš cokoliv. Abych se, ale vrátil k tomu transportéru. Už jste ho viděli ve spodní části základny. Kuželovitý útvar s železnými žebry. Transportér směr stanice na jednom z měsíců planety, kterou nazýváte Saturnem.“

„Cože? Můžeš mi laskavě vysvětlit dvě věci? Jak to, že znáš název Saturnu a kurva jaká stanice na jeho měsíci?“

„Můj vůdce, sice jsme zde zavřený přes tři tisíce let, ale to neznamená, že nemáme spojení s vnějším světem. Sice jsme toto místo nemohli opustit, ale naše citlivé přístroje jsou schopny zaznamenat i slabé elektromagnetické vlnění, takže si dokážeš představit, jaká byla naše radost, když lidstvo objevilo rozhlas a televizní vysílání? Ha ha ha.“ synteticky se zasmál Kokot.

„Aha. Co ta základna na Saturnu?“ pokračoval v otázkách Kapitán Blázen.

„Můj vůdce, ona není přímo na Saturnu. Saturn je plynná planeta, kde by žádná stavba nevydržela, ale jeho měsíce jsou něco jiného. Jeden z nich obsahuje vodní led a vy ho znáte jako Titan. V jeho blízkosti bývaly servisní doky a zdroj paliva pro mezihvězdné lodě. Plyny ze Saturnu mým zaměstnavatelům sloužily jako palivo.“

„To zní dobrodružně,“ konstatoval Blázen.

„Můj vůdce, možná zní, ale pravda je taková, že když byla základna opuštěna, nikdo již transportérem nepřišel. Poslední velitel mě tady zanechal s touto mrtvolou a pouze s jediným rozkazem. Čekat dokud se někdo nevrátí, občas uklidit a zamést podlahy. Nudu ve volném čase mezi směnami jsem zabíjel koníčkem. Oživil jsem si zanechanou mrtvolu, abych tu nebyl sám.“

„To je úchylný,“ konstatoval Pong.

„Milý Asiate, nevím co bys dělal, kdyby si tu zůstal viset jako já,“ odpověděl Kokot a pokračoval, „myslím, že si sem pustíme trochu světla zvenčí a pak se půjdeme představit zbytku tvé posádky.“

Robot Kokot rukou naznačil, že mají jít za ním a vydal se směrem k terminálu počítače.

„Můj vůdce, už bys také měl umět číst naši abecedu. Podívej se na panel a zkus otevřít vyhlídkové okno,“ řekl Kokot Bláznovi. Ten se sklonil nad panelem s klávesnicí, Urgha s Jackem mu koukali přes rameno a Pong netrpělivě stál vzadu, kdyby se náhodou něco posralo a bylo potřeba robota spolu se zombie zabít.

Kapitán Blázen studoval panel a viděl, že mu symboly najednou začínají dávat smysl. Našel tlačítko s nápisem „Otevřít okno“ a stisknutím prstu spustil mechanismus. Ozvaly se zvuky převodů, krycí štít se začal pomalu zvedat a do místnosti vstoupilo modré vodní světlo. Blázen zvedl hlavu od terminálu a viděl, že se na jednom místě otevřelo široké okno.

„Můj vůdce, pojď se podívat, jaký krásný výhled tu máme,“ řekl Kokot a vydal se k otevřenému oknu. Za tlustým sklem nebo za tím, co vypadalo jako sklo, se naskýtal výhled do gigantické podmořské jeskyně. Všichni zírali s otevřenými hubami na prostor, který se před nimi otevřel. Silné světlo prosvítlo několik stovek metrů a pod sebou uviděli vodní hladinu s pohupující se ponorkou.

„Můj vůdce, pěkný výhled na doky,“ zasněně řekl robot.

„Ujde to. Mám tomu rozumět tak, že někde pod námi je otvor do jeskyně, kterým jsme vpluli dovnitř?“

„Můj vůdce, ano. Když se trochu natočíte, budete mít pěkný výhled na přístaviště.“

Pootočili se a podívali ven. Spatřili ponorku a Karlose, který stál na palubě a v ruce držel dalekohled. Pravděpodobně otevření okna neuniklo jeho bystrému zraku a zvědavost s opatrností mu zavelela dát se do střehu. Blázen zamával jeho směrem a Karlos na pozdrav odvětil zvednutím ruky. Bylo vidět, že něco říká Frankovi, pravděpodobně si spočítal, že za oknem je o dvě postavy víc, než by mělo být.

„Jdeme za nimi, ještě by mohl udělat nějakou kravinu,“ řekl důrazně Blázen a otočil se směrem k výtahu. Ostatní šli za ním, i když tedy otázkou je, zda-li by se houpavá chůze zombie dala nazvat chůzí, protože chvílemi spíš připomínala postiženého padoucníci.

Když skupina vešla na molo, na palubě ponorky již stál u gatlingových kulometů napružený Karlos a prst měl na spoušti.

„Pusťte mýho kapitána, obludy!“ křičel jak nejhlasitěji mohl.

„Karlosi uklidni se,“ zvolal k němu Blázen.

„Pusťte je nebo vás všechny postřílím!“ nedal si poradit Karlos.

Blázen skupince řekl, ať počkají na místě, že tohle musí s Karlosem vyřešit sám a vydal se na palubu.

„Karlosi, ty vole, uklidni se. Já vím, že je toho na tebe moc, ale kurva uklidni se. Jsme v bezpečí. Tyhle dva jsme našli nahoře v pozorovacím baru.“

„Kapitáne, tady je nějaký bar?“ podivil se Karlos.

„Jo, jsou tady hektolitry chlastu, Jack ti ho všechen ukáže, nemusíš mít obavy, ale teďka se prosím tě uklidni. A kde jsou Frank s Řezníkem?“

„Kapitáne, Franka jsem poslal dovnitř a Řezník sní svůj tradiční halucinační sen.“

„Fajn Karlos, než tě představím, vlož si do ucha tuhle kuličku,“ podával Blázen Karlosovi jeden z překladačů.

„Já si nic do ucha dávat nebudu, natož nějakou kovovou kouli. Co, že to vůbec je?“

„Karlosi, Oogle univerzální překladač. Budeš těm dvěma debilům aspoň rozumět,“ odpověděl s mírnou nasraností v hlase Blázen.

Karlos si chvíli prohlížel kovovou kuličku a pak ji vložil do ucha. Zkroutil se a když bolest zmizela, podíval se na Kapitána.

„To je slušná mrdka, co dál?“

Blázen mávl směrem k postavám, aby šly k němu.

„Karlosi, dovol, abych ti představil Kokota a Mozečka.“

Karlos vytréštěnými očima prohlížel novou dvojici.

„Já jsem robot Kokot a toto je můj přítel, mrtvá živá pravá zombie,“ řekl Kokot a podal ruku Karlosovi na znamení přátelství, který na pozdravení zareagoval a natáhl také ruku.

„Ty vole, Kapitáne, ten je studenej jak psí čumák,“ povídá Karlos. Blázen se otočil k Jackovi.

„Jacku, zajdi dovnitř, najdi Franka s Řezníkem a zkus jim narvat do uší tyhle překladače. S Frankem asi nebude problém, ale bacha ať nevyplašíš Řezníka, mohl by se leknout a propadnout amoku.“

„Kapitáne, rozkaz,“ srazil paty Jack, zamířil ke vstupnímu průlezu a sestoupil do útrob staré plechovky. Kokot zatím cosi řešil s Mozečkem. Proběhla jakási debata, zombie se otočila a šla na břeh.

„Můj vůdce, bude s ním chvíli problém, než si na vás zvykne. Je naučený na mozečky, které vyrábím v syntetizéru a nejsem si úplně jist, jestli se v této nové situaci dokáže ovládat. Je tu příliš mnoho čerstvého masa.“

„Kokote, o jakým syntetizéru mluvíš?“ zeptal se blbě Kapitán.

„Můj vůdce, už jsi ho viděl dole v kuchyni, taková krabice s proskleným čelem. Ochutnal jsi krmení pro zombie. Ha ha ha,“ zasmál se roboticky Kokot.

„Moment, chceš mi nenápadně naznačit, že ten amaroun, kterež sem dole ochutnal, byl syntetickéž mozek?“

„Můj vůdce, chápeš zcela přesně. Ta kostka žele, ze které jsi ukousl, je směs umělých krevních derivátů, šedé kůry mozkové a mozkomíšního moku. Snažil jsem se vytvořit ideální směs, která by udržela mého mrtvého přítele dlouho naživu.“

„To si děláš prdel!“ navalilo se Bláznovi, až ucítil pálit žaludeční šťávy v jícnu.

„Můj vůdce, já si nikdy nedělám legraci. K tomu jsem nebyl naprogramován.“

„To si děláš prdel!“ zvolal znova Kapitán.

„Můj vůdce, podruhé říkám, že si legraci nedělám, protože neumím dělat zábavu. Snad tě uklidní, že syntetizér umí vyrobit ledasco, naše databáze receptů je obsáhlá. To ale časem zjistíš sám, číst už umíš. Ha ha ha,“ zasmál se zase Kokot.

„Prej, že si neumíš dělat prdel, Kokote,“ odvětil suše Blázen.

Na palubu se během debaty vyškrábal Frank a za ním v závěsu Jack, který se snažil usměrnit a ohlídat Řezníka, který byl tradičně ve svém halucinačním rauši.

„Už jste konečně tady, dovol Franku, abych ti představil Kokota a Mozečka,“ řekl Blázen na uvítanou.

„Kokokota aa Momozezečka? Kakapitáne coco toto memeleš?“ vykoktal ze sebe Frank a vyděšeně se díval na robota a zombie.

„Franku, mlč, nekoktej a podej jim slušně ruku,“ řekl Blázen. Frank natáhl ruku nejdříve k robotovi, který mu podal na oplátku svoji a poté se otočil k zombie, která stále ve své ruce držela druhou ruku, jenž Pong utál nožem a podala mu ji. Frank opatrně s jistou nervozitou potřásl useknutou rukou a odstoupil za Blázna.

„Jak vzal Řezník, že jsi mu do ucha strčil kovovou kouli?“ zeptal se Blázen Jacka.

„Kapitáne, trošku se bránil, ale nakonec jsem ji do toho jeho ucha narval. S těma jeho halucinacema je občas těžkej boj,“ odpověděl na otázku Jack. Řezník máchal rukama jakoby odháněl nějaký obtížný hmyz.

„Doktore, vnímáš mě?“ zeptal se ho Kapitán.

„Kapitáne, zcela zřetelně a jasně, akorát mě serou světlušky, který tady všude lítaj. Lezou mi do očí, do nosu a jedna mi vlezla do ucha a zakousla se mi do mozku,“ odpověděl mu Řezník.

„Fajn Řezníku, seznam se s našimi novými přáteli. Robot Kokot a jeho věrná zombie Mozeček. Podejte si ruce, ať se konečně můžeme jít ubytovat. Chci dát jointa a na chvíli ulehnout.“

„Ty vypadáš jako kokot, takže asi budeš robotem,“ podíval se Řezník na Kokota a odháněl stále světlušky. Kokot mu podal ruku a Řezník velmi opatrně nabídl svoji.

„Už sem viděl hodně robotů, ale takovej výstavní kousek jako seš ty ještě teda ne. Máš pěkně slizkej knírek, ty vole,“ potřásl s ním rukou. Pak se otočil k zombie.

„Z který hrobky si utekla, mumie?“

Zombie natáhla svoji ruku, „Možký, možký!“

„Kapitáne, ta mumie mluví. To se mi snad jen zdá. Mumie nemůžou mluvit, mumie bejvaj mrtvý,“ otočil se ke Kapitánovi.

„Řezníku, to není mumie, to je zombie. Živý mrtvý.“

„Nikdo nemůže být současně živý a mrtvý. Kapitáne, to odporuje všem přírodním zákonům a jakýkoliv logice. Já sem kurva doktor a musím to vědět nejlíp,“ oponoval doktor Řezník.

„Ty vole, s tebou je řeč. Furt léčíš neexistující nemoci, provádíš operace na neexistujících pacientech a budeš se tady se mnou hádat kvůli jedný podělaný živý mrtvý zombie?“ pozvedl hlas Blázen.

„Dobře, dobře kapitáne. Hlavně klid,“ řekl Řezník a podal ruku zombie. Ta mu nastavila svoji, Řezník pevně stiskl dlaň a v ruce mu zůstalo několik prstů, které leknutím odhodil na palubu.

„Pardon, to sem nechtěl,“ omluvil se.

„Mí noví přátelé, pojdte se ubytovat. Ubikací je tu pro vás všechny dost, pak se najíme a oslavíme naše setkání. Nejdřív ale musím opravit škody na svém příteli,“ řekl Kokot a sehnul se pro odpadlé prsty. Jeden propadl mříží v palubě, tak mu Urgha pomohla mříž zvednout a prst vyndat.

Nesourodá a zvláštní skupina se vydala do útrob hory.

„Kapitáne, kde to vlastně vůbec jsme?“ zeptal se Řezník Kapitána.

„Později doktore, mám toho plný brejle a chci si zahulit,“ řekl mu Blázen a spěchal za pohodlnou postelí.